

ligere Udgift paa § 25. Militærudgifterne findes jo paa mange Paragraffer paa Finansloven. Paa § 25 — haaber jeg da, det er, jeg er ikke længere rigtig sikker paa Paragrafferne, fordi de er omkalfatret en Del, men paa den Paragraf, der omhandler Pensionerne, er der en Udgift paa ca. 9½ Mill. Kr. til Pensionering af militære Befalingsmænd, Embedsmænd og Underklasses Befalingsmænd, hvilket Beløb blev opgivet af Finansministeren under Forhandlingerne i Militærkommissionen. Dette Beløb er ikke medregnet i de 57 Mill. Kr., fordi det bibeholdes; naar Forslaget om Afrustning gennemføres, vil ikke alene de 9½ Mill. Kr.s Udgift til Pensionerne bibeholdes, men der kommer yderligere en Udgift til Ventepenge for det Mandskab, de Befalingsmænd, de Tjenestemænd, som afskediges, naar Afrustningsforslaget gennemføres.

Det er dette Beløb, jeg ikke er i Stand til at opgive bestemt, men efter Oplysningerne, som vi fik i Militærkommissionen, hvor Beregninger blev anstillet, og hvor man mente, at en saadan Udgift til Ventepenge vilde andrage 7½ Mill. Kr., anslaaer jeg Udgifterne til Ventepenge til 6 Mill. Kr., idet jeg mener at kunne regne med, at Beløbet kan nedsættes med i det mindste 1½ Mill. Kr., naar man skal bruge Mandskab til Statsmarinen og Vagtkorpset.

Sammenlægger vi dette Beløb med Udgifterne til Vagtkorpset og Statsmarinen, vil Lovforslagenes Gennemførelse betyde en aarlig Besparelse paa 40 Mill. Kr. straks; men dertil maa det erindres, at for hvert Aar, der gaar, bliver Pensionerne mindre og mindre. Efter 5 Aars Forløb bortfalder Udgiften til Ventepenge; og for hvert Aar, der gaar, indskrænkes Udgiften til Pensioner, hvorimod man, hvis man bibeholder den nuværende Ordning, ogsaa i det væsentlige beholder Pensionbyrden, den gaar ikke ned. Hvis vi i Dag altsaa kan regne med 40 Mill. Kr.s Besparelse, vil vi et Stykke frem i Tiden kunne regne med en Besparelse paa omkring 50 Mill. Kr.

Det har for Socialdemokraterne ikke været det afgørende ved Fremsættelsen af Lovforslaget; at man kunde opnaa en Besparelse paa 40 Mill. Kr. Og dog, naar vi hørte Finansministeren redegøre for, hvorledes de økonomiske Forhold stiller sig herhjemme, hvorledes der er Tale om Skatteomlægning, øgede Skatter o. s. v., tror jeg heller ikke, man helt kan lade ude af Betragtning, at en saadan Besparelse indvindes; men jeg erkender, at det ikke for os har været det afgørende, at disse 40 Mill.

Kr. indvindes. Hvis vi havde den Opfattelse, at vi ved at yde disse 40 Mill. Kr., f. Eks. ved at yde dem til Folkenes Forbund, kunde sikre Danmark mod at blive inddraget i fremtidige Krige, saa havde vi, det erkender jeg, Raad til at yde en saadan Assurance. Men dette er jo ingenlunde Tilfældet, tværtimod, Forholdet er det, at naar vi stiller det foreliggende Forslag, er det, fordi vi anser den nuværende Ordning ikke blot for ikke at være betryggende, men ogsaa for at rumme den allerstørste Fare. Og samtidig er det saaledes, at vi kun behøver at anvende Udtalelser af dem, der vedtog Ordningen af 1922, for at forstaa Værdien af den.

Da vi fik den forrige Militærordning, den af 1909; skrev Venstre i sin Betænkning: „København som fuldstændig aaben By hører kun hjemme i en Ordning, hvorved ethvert virkeligt Forsvar paa Forhaand er opgivet.“ Altsaa, naar man gør København til en fuldstændig aaben By, opgiver man paa Forhaand ethvert virkeligt Forsvar i Danmark. De Konservative sluttede sig ganske hertil og erklærede i deres Betænkning: „Da København tillige er Landets Hovedstad, Regeringens Sæde, Danmarks aandelige og materielle Midtpunkt, Opbevaringsstedet for de fleste Værdier, der udgør Folkets samlede nationale Eje, vil det allerede af den Grund være indlysende, at en Fjende ved at bemægtige sig København har opnaaet alt, hvad han kunde tilstræbe ved en Neutralitetskrænkelse hvor som helst i Riget.“ Og man tilføjede: „Et Folk, der vil nyde Fordelene af at regnes med til de selvstændige Stater, kan ikke opgive Villien til under alle Omstændigheder at føre et Forsvar, som det er dyrt at bryde.“ Det var det Grundlag, hvorpaa Ordningen af 1909 byggedes. Og man havde den militære Sagkundskab til Støtte. Den militære tilforordnede i den daværende Militærkommission, nuværende General Nørresø, erklærede, at han var ganske enig med Højre og Venstre i, at København er det centrale: hvis København ikke kan forsvares, kan vi spare alt Forsvar af Danmark; „med Hovedstadens Fald“, skriver han, „er Danmarks Modstand brudt.“ Og han siger videre: „Derfor er alle Foranstaltninger til at hindre Neutralitetskrænkelser i andre Dele af Landet ganske unyttige, hvis København ikke forud er sikret, de vil alle være ophævet, naar København er faldet i Fjendens Vold.“

Det var altsaa Grundlaget for Militærordningen af 1909. Og naar vi fra socialdemokratisk Side hævdede, at det var umuligt at etablere et saadant Forsvar af Hovedstaden, erklærede man, at det